

Puzzle

(regény-tervlexikon)

ABC

A betűk rendje és sorrendje. Az első betű a legmagasabb rendű, és így tovább a végéig. Ha hátulról kezdjük, (ezt másodsorra tehetjük) a hierarchia megfordul. Ha a két tendenciát szabályokkal látjuk el — a pasziánszhoz hasonlóan — rendszerként kezeljük és lejátszunk a folyamatot, úgy két történethez jutunk, melyek egymással vonatkozásba hozhatók. A betűk értékének (hierarchiában elfoglalt helyének) meghatározására a tradicionális sorrenden kívül más módszereket is követhetünk: 1. Előfordulásuk gyakorisága a nyelvben — lehet első a legritkább, vagy a leggyakoribb. 2. A kultúrtörténeti hagyomány során hozzájuk tapadt szavak stílusértéke, jelentése, fontossága szerinti preferencia. 3. Alakjuk, vagy a gyerekkori emlékek keltette színeképzetek szerinti preferencia.

A Játék: Ha megvan a hierarchia, osszuk a betűket négyes rendekbe mint a kártyát, mondjuk színeik szerint (azonos értékű betűk is vannak — mint a négy ász). Fogjunk egy szöveget, melyről úgy gondoljuk, hogy benne van elrejtve a titok, vagy az ahhoz vezető út / utak / utak egyike. Hasonlítsuk össze a betűk szövegbéli hierarchiáját a mi hierarchiánkkal. A betűk sorrendje különbözni fog, ha tetszik össze vannak keverve. Kezdjük el variálni a szöveg betűit az előre megállapított szabályok szerint. A cél a szöveg betűinek eltüntetése, a „négy ász” rendjébe való beillesztése, a végső sorrend megtalálása, vagy csak keresése. Ha a végső sorrendet megtaláljuk, a szöveg eltűnik, ha nem, akkor más történeteket, újabb szövegeket kapunk ⇒ zaj.

A Szabályok: Ugyanúgy meg lehet keresni őket, mint a betűk rendjét, vagy a történetet. Ha a szabályokat nem ismerjük, a következők-

ből indulhatunk ki: Egyéb történeteket használunk, melyekben éppúgy benne lehet amit keresünk, esetleg vesszük az első variánsait / kommentárjait / értelmezéseit, aztán az eredetihez való viszonyokból találjuk ki a Szabályt. Ha a Szabály ismeretét feltételezzük magunkról, és a betűk rendjének ismeretét nem (ami még sokkal inkább lehetséges), akkor visszafelé játszva azt is megtudhatjuk. Történet, Hierarchia, Szabály — a három közül kettőt ismernünk kell, hogy megtudjuk a harmadikat. (H és S ismeretében) a T-k lehetnek egymás folytatásai — mintegy hierarchiát állítva ezzel közöttük is. A H szempontja nem okvetlenül az elejétől végéig tartó sorrend: a legfontosabb lehet a végén is, az aranymetszésponton, vagy másutt.

Ha a történetek hierarchiáját, a nagy Történetet úgy kaptuk meg, hogy annak részeinek (kis történetek) megkereséséhez a betűk más-más hierarchiáját, vagy más-más szabályokat használtunk történetenként, akkor a Történetet alkotó történetek sorrendjéből (H) következtetünk a megkeresésükhöz használt módszer igazságára. Azaz: a továbbiakban azt a betűrendet, illetve szabályrendszert használjuk, amely sikerre vitt.

Cím: Hatalom kezdőknek

Építészet

I.) Vagy véletlen, vagy vélt tervezési hiba miatt, esetleg tervezés hiányában a szerkezetkész épület egy része megsüllyed, megroskad, szerkezeti károk, — ha több a pénzünk — omlások keletkeznek. Ezután kiszállnak a statikusok, felmérik az elváltozásokat, és megtervezik a helyzet stabilizálását, az ebből adódó lehetőségek változatait; a szerkezetet ilyen formájában teszik biztonságossá, és a házat használhatóvá.

II.) Véletlen, vagy vélt természeti csapás felhasználásával: Villámcsapás, földrengés, földcsuszamlás: utalás az építmény természetfölötti erőkkel tartott kapcsolataira.

III.) Emberi-közéleti beavatkozás felhasználásával: Robbantásos merénylet, gyújtogatás, vagy az építési hatóság befejezést akadályozó közbelépése: utalás az építménynek a társadalmi eseményekkel, politikával, történelemmel tartott összefüggéseire.

A statikusok, majd ismét a tervezők munkája következik.

Alkalmazzuk az eljárást kert és tájépítészetre, városszerkezeti egységek kialakítására!

⇒ térkép.

Év

Ellipszis alakú pálya, melyen megszokott módon az óramutató járásával ellenkező irányba haladunk. Fölül van a nyár, alul a tél, oldalt az átmeneti évszakok, melyek így természetesen rövidebbek. Az ellipszis csak elvi, mértani dimenzióit tekintve szabályos — ennek megfelelően telik az abszolút idő. A relatív időnek megfelelő pálya, az imaginárius pálya, nem szabályos, azonos sebességgel való haladás esetén helyenként hosszabb, vagy amennyiben megfelelő szakaszait azonos hosszúságúra préseljük, vagy nyújtjuk, úgy a természettudományos törvények szerinti haladási sebességünk változik meg az adott szakasz most már látens tulajdonságainak függvényében. Szemléltetésre a téli napforduló környéke a legalkalmasabb, mint a legjelentősebb deformációkat mutató szakasz: Kb. Luca napjától újév napjáig a pálya elsötétül; a fények különböző erősségű pontokba koncentrálnak, gyűrött, nehezen áthatolható lesz. Az efféle akadályok, megállító pontok, a tagadások hangsúlyossága miatt az év is felerősödik, az intervallumot követő szakaszból a létezés ide tevődik át, mivel januártól nincsenek pontok. Az év az év végével kifáradt, már nincs mire várni, a pálya olyan jellegtelen lesz, hogy szinte eltűnik, még csak nem is sötét, mivel szinte semmi, tehát színe sem lehet. Ez a tél végéig tart. Járjuk be a pályát, vagy használjuk tetszésünk, illetve képességünk szerint! ➔ posta

Fogamzás

A gyerek nem is a dugástól van. Az egésztest a nők és az ő ötleteik kiszolgálására létre hívott kultúra találta fel.

I. Hogyan működik a rendszer?

A rendszert nagyjából a civilizációval lehet leírni. Erről a nőknek fogalmuk sincs. A civilizációt a férfiak találták ki a fogamzással kapcsolatos téveszmék elterjedése után, hogy megfelelhesse az elvárásnak, a nők és gyerekeik gondozásának. A rendszer elemei egymást értelmezik: fogamzásgátlás, gyereknevelés, jogrend, íratlan szabályok, ésszerűség stb.

II. Történeti háttér

A nők emancipálódása egybeesett az orvostudomány olyan később fejlődésnek nevezett változásaival, amelyek révén a téveszme terjedni kezdett. Az orvosok feldarabolták halott férfiak és asszonyok testeit, hogy megnézzék, mi van bennük. Az ott talált dolgokat aztán nem tudták mire vélni, a sok különféle színű, alakú és méretű

nyálkás húsok megfejthetetlen rejtélyt jelentettek számukra, míg egy olyan halottat nem találtak, amiben gyerek volt. A tudós orvosok ettől kezdve tudták, hogy honnan jön ki, de azt még mindig nem, hogy honnan megy be oda a jövevény. Ezt a pillanatot használták ki a nők, és a problémára érzékeny, velük szövetséges férfiak, hogy több évszázados aprómunkával megteremtsék a tudományt, a nevelést, a rendszer szemléltetésére alkalmas technológiát — virtuális képek megalkotására képes szerkezeteket, melyekkel láthatóvá tehetnek olyan nemlétező dolgokat, mint a gén.

III. Akkor mitől van a gyerek?

Nem tudjuk biztosan. Születésének körülményeit az alábbi lehetőségek közül egy, vagy több írja le — néhány közülük: 1. Gólya, és egyéb mesék; 2. Tudományos magyarázatok: északi szél, vagy lenyelt magok. 3. Isteni beavatkozás: pl. Zeusz esetei, vagy Jahve dolga Máriával.

Feladat: Az előző három, de főként a III. pont — az igazság — kutatása.

Harc

Nagy veszélyek — életveszély — az ádáz ellenség nem könyörül. Legyen a célunk pusztán a menekülés, vagy a küzdelem, mindenképpen nagy kockázattal, a testi kínok, a halál, a megaláztatás lehetőségével jár. De barátok, vagy csak tisztességes emberek mellénk állnak, segítenek, megmentenek néha tudtunkon kívül — másokban csalódnunk kell. És szerelem, elválás, utazás, konspiráció.

Míndez a jelenlegi helyzetben lehetetlen, legalábbis valószínűtlen — majd a véletlennek kell valószínűvé tennie. És a diktatórikus jóléti állam modelljének (fasiszta demokrácia). Így a játék újra harccá válhat, és igazi játékká a harc. A fasiszta demokrácia a Legújabb-szövetség. ⇒ újság. Egy jóságos zsarnokot akarunk.

Naptár

A napok lehetséges rendjei. A szerző bizonyos — a szövegben megjelölt napokon — saját és mások életével kapcsolatos történeteket ír. A napoknak legfeljebb annyi sorrendje lehet, ahány párhuzamos történet fut. A történetek találkozási (szövegeződési) pontjait az író nem kerülheti el, mert azok a pontok őt magát adják ki. Mivel nem írhat le minden nap minden történetet, hiszen hogy mi a fontos, az sokszor csak egy másik naptól látszik, nincs birtokában minden metszéspont-

nak az írás folyamán, így saját magát is közben alakítja: a szöveg részben a keresés, részben a már meglevő dolgok története. Nézzünk néhány példát: a munkahelyek egymásutánja, az ott dolgozó kollégák esetei, a szerző családja esetleg néhány családtag, vagy felmenő sztorija, az éppen olvasott, vagy írt szövegek, a szerző szervezete változásainak (⇒ test), táplálékául szolgáló növényi egyedek és állatok története, az időjárás változásai, a csillagok mozgása, a látott tévé és moziműsorok, az utcákon való közlekedés, az éjszaka átélt álmok és a nyaralások története, az aktuális horoszkópok szövege.

A hónapok és napok neveinek, az aktuális horoszkópoknak a története — ehhez az aktuális év helyett a szerző választhat előbbi, vagy későbbi évet is. Választhatja más kultúra más időszámításának naptárát, más faj, vagy szerveződés időszámításának módját: az anyag, vagy az élet keletkezésétől számított naptárt, az ufókét, vagy Atlantiszét, a Föld, a Világegyetem keletkezésétől számított, az anyag, vagy az idő keletkezésétől számított naptárt. Ha nem tudja választani, akkor előbb azt is meg kell írnia. ⇒ zaj

Posta

A levél élete a feladástól a célba jutásig eltelt idő és távolság; születése a boríték leragasztása, halála a boríték feltépése. Levegője, tápláléka, és egész világa a posta. Ha a levélre nem írunk feladót, lehetetlennek tesszük a címzettől való visszatértét válasz esetén, vagy ha a címzettet nem érte el. Megszabadítjuk magunktól. Ha nem írunk rá címet, megszabadítjuk a célhoz érés kényszerétől, így visszajön hozzánk. Szabadítsuk meg mindkét végponttól, mert a születése és a halála csak az emberek által értelmezhető a leragasztással és a feltépéssel. A levél nem ember.

Ne írjunk rá címet és feladót, ne lássuk soha többé!

Ha nem írunk rá keltezt, eltéved a napok szövetében. Arra viszont nincs bizonyíték, hogy ha szándékosan más dátumot írunk rá, akkor a kívánt helyre kerül az időben, hiszen nem azt érti, amit ráírunk, hanem azt, amit nem.

Feladat: Hogyan választhatjuk ki a levél megérkezésének napját, a posta születése óta létező napok bármelyike közül (⇒ naptár) — a levél számára, vagy számunkara tetszőlegessé téve azt.

Szabadítsuk fel a postát! A posta nem eszköz, a posta él. Szabadságot a leveleknek — a levél él!

Találkozás

1. Az ismeretlenség fázisa — nem jegyezzük meg az utcán elmenő arcokat; ha ugyanaz a nő jön szembe máskor, nem tűnik ismerősnek. (Hacsak nem volt nagyon szép, vagy kedvünkre való, neadjisten a végzetünk, mert akkor igen, de ez már a következő fázist hívja.)

2. Ismertség. Már megismerjük (egymást), de nem törekszünk újbóli találkozásra.

3. Ha az eddigiék után mégis sűrűn találkozunk, akkor már akarni fogjuk a találkozást.

4. Véletlenül találkozunk is néha. Hogy milyen néha, az attól függ, mennyire akarjuk.

5. Ha akarjuk, akkor keressük az alkalmat, némi kémkedés után kezére játszunk a véletlennek, — de ez nem túl elegáns. Jobb, ha hagyjuk, hogy vágyunk esetén is magától sűrűsödjének a találkozások. (A „maga” az lehet ő is.)

6. Akart véletlen. Egy állandó hely és időpont — esetlegességi együttathókkal. Vagy jön vagy nem, de ha igen, akkor ott, és akkor.

7. Irányított. Megbeszélte helyek és idők — ez a konspiráció magasabb foka — (sőt, talán a legmagasabb, mert az ezutáni már talán nem is konspiráció, hanem konfiguráció). Itt már az a véletlen, ha nem találkozunk a megbeszélte helyen és időben — a járulékosból lényegi lett, és vissza.

8. Egy térben és időben. Ez már a vég: az összeköltözés. A találkozás, mely utóbb lényegi lett, a járulékosból vált azzá. Itt ismét járulékos lesz, de a másik oldalról — a lényegi már egy új forma, az együttlét. A felbomlás előtti stádium. A felbomlás történhet halál útján, vagy más módon.

(Ha más módon történik, — szóval korábban — akkor így: (nagyjából minden úgy megy mint idáig, csak visszafelé))

9. (A lényegi továbbra is az együttlét, a találkozás a járulékos — a nem együttlét itt nem is szerepel a rendszerben: előbb járulékos, majd lényegi lesz.) Észre vesszük, hogy különféle okok miatt, szükség van a nem együttlétre is, tehát néha a kezére játszunk: néha véletlenül nem találkozunk.

10. Néha szándékosan nem találkozunk.

11. Szándékosan nem lakunk együtt.

(A bomlás folyamatának bármelyik stádiumában bekövetkezhet a halál.)

Cím: A véletlen akarása

Térkép

Utcanevet és házsámokat tartalmazó városrajz.

A könyv a város, a részek a kerületek, a fejezetek az utcák, illetve terek, az alfejezetek a házak. Az utcák elejéről indulunk, 1-től x-ig, az utcák pedig követhetik egymást területi egymás után következésként, mint a házak, ABC rendben, vagy más rend szerint — ezt a szerkesztői szisztémát az olvasás során úgysem kell követni, mert a házak történetében szereplő nevek/hősök keresztthivatkozásként szerepelnek, át lehet sétálni velük egyik házból a másikba, félbehagyva a megkezdett utca történetét. A bolyongás során úgyis sorra kerül még. Írjuk végig az összes házat, ha lakik benne ismerős, ha nem. Ha az írás folyamán átküldünk valakit abba a házba, utólag beírhatjuk (a szerző beismeri, hogy az írás nem lineáris — állandó visszanyúlásokkal és hurkokkal törli és változtatja saját magát):

X. u. 1. Ebben a házban lakik Y, és éppen ez történik vele: itt elmondunk egy sztorit. A történet többi szereplője persze másik házakban lakik, ezekre itt utalunk, felkínálva az olvasónak az átlépés lehetőségét.

X: u. 2. Ebben a házban nem lakik ismerősünk — most még. X. u.

3. Ebben a házban nem lakik ismerősünk — most még.

(...)

X. u. 14. Ebben a házban nem lakik ismerősünk (most még). De lám! Átjött Z. a Q. u. 19-ből meglátogatni egy lányt, akit mi nem ismerünk, de Z. beleszeretett. A következők történetek:.... (Ezt később írtuk hozzá, mikor a Q utcához jutottunk.)

X. u. 15.

(...)

Azoknak az embereknek vagy dolgoknak a története, melyekről az utcák neveiket kapták — lépten-nyomon, és legvégül is — összefutnak az utcákban lakó és közlekedő emberek és a szerző történeteivel (⇒ naptár), és a város történetével, a házak történetével (⇒ építészet), hiszen a névadók leszármazottai máig itt laknak, a nememberek története pedig még tart. A várostérkép így az embe-

rek ismeretségi hálójával is elkészíthető, és az eredeti térképpel összevethető.

Test

Ha már elég öregek vagyunk ahhoz, hogy elég sérülés és rendellenesség összegyűljön, (egyébként minden ilyen kincs) akkor nekiállhatunk nyavalyáink funkcióiban, és egymáshoz képesti rendszerében, kereszthatásaiban megfogalmazni szövegünket — értsd: szövetünket, szervezetünket, testünket, önmagunkat, önmagunkat másokhoz képest, a kisebb és nagyobb közösségekhez, a civilizációhoz képest. Vegyük sorra a rendellenességeket! Ha elég sok van belőlük, akkor mindenünk szóba kerül, így hajdanvolt tökéletes szervezetünkre is fény vetül. Minden rendellenesség előhívja saját történetét. A szövevény tetszőleges távolságokba kígyózhat, sőt saját magához, az emberi testhez is visszazárhat — egy másik sérüléshez. A történetek sorrendje követheti fejlődésünk kronológiáját; lentől felfelé, vagy fordítva a fizikai érintkezések sorát; a szervrendszerekbe tömörülő fejezetek rendjét; a szerveknek az evolúció során kialakult időrendjét; a szerveknek a teremtés során kialakult időrendjét. A szervek, — ennek következtében a történetek — időrendi sorrendjüknek, vagy más szempontoknak megfelelően hierarchizálандók. A sorrend összefügg a résztörténetek betűinek rendjével (⇒ ABC). A nagyszámú lehetséges sorrendből a megfelelő megtalálásával kapjuk meg a Történetet, (⇒ zaj) amely a szervek történetét a test történetévé teszi — és befejezi.

Cím: Testünk titkai

Újság

Elismert, nagy példányszámú közéleti napilap tárcaregényt indít részben fiktív, részben valóságos hősökkel. A cselekmény úgy szerveződik, mint a Szabócsaládban, vagy a Szomszédokban — aktualizál. Egy napon a folytatásokban megjelenő szöveggel szomszédos rovat, (ezt a tördelő rendszeresen és hagyományosan itt helyezte el) mondjuk az időjárás, a tárcaregényt szegélyező vékony vonalon belülrre kerül — az időjárásjelentést és az előrejelzést az egyik hős mondja el. Első alakdommal ez a hős valóságos személy, lehet a lap egyik munkatársa, köztisztviselő, politikus, sőt a meteorológiai intézet dolgozója, aki a történetünk hőse lett. Néhány nap múlva egy teremtmény, a regény egy fiktív szereplője mondja, illetve szemlél-

teti az időjárási helyzetet. Egy hét múlva néhány hirdetés is a szöveg illusztrációjává válik, majd az apróhirdetések, és az összes reklám a regénnyel egy keretbe kerül. Legközelebb a sport rovatot vonja uralma alá, majd sorban az összes rovatot, körülbelül abban a sorrendben, ahogy az emberek megítélése szerint mind komolyabb és komolyabb témákról van szó. Az eszkalálódás a vezércikk beszippantásával, a keretet jelző finom vonal eltűnésével zárul. Az újság tartalma, hangja, irányvonala változatlan marad — a tárcaregény is folytatódik.

Zaj

Az ⇨ ABC betűinek felhasználásával különféle szerzők által alakított végtelen számú lehetséges történetek olvasása, hallgatása. Ha valaki rájön az éppen választott hierarchiákhoz tartozó szabályokra, eltünteti a történeteket — megszűnik.

Feladat: csend.

Az írás három foka és a titok

5. A titkot mindenki ismeri, senki nem írja le.

4. A papírra láthatatlan tintával írtak. Csak úgy lehetett elolvasni, ha meggyújtották. Ekkor a tűz hamvasztó melege és fénye pár pillanatra élénk varázsolta, aztán papírral együtt elhamvasztotta az írást. Azt a lapot, amire felülről lefelé haladva írtak, természetesen fent kellett meggyújtani, de ha túl széles volt, nem volt idő végigfutni a sorokat, és lehet, hogy egyik felén előbbre fut a tűz, mint máshol. Ezért ezek az írások vékony, szalagszerű, hosszú papírokra kerültek. Ha ilyen üresnek látszó szalagot találtok, (ne) dobjátok el. Az írók titokban dolgoztak, és senki nem ismerhette őket.

3. Mikor elterjedt a fotó és a film, ez az írás veszélybe került — ha rögzítik, értelmét veszti. Ekkor kísérletezték ki azt a kegyetlen módszert, ami nem volt sokáig tartható, és ami egy hanyatló kor átmeneti borzalmainak romantikus szépsége volt — az elolvasáshoz nem a papírt kellett megölni, hanem az embert: A láthatatlan tintát idegméreggel vegyítették, és szivacsos itatóspapírra írtak vele, hogy jól szétoszoljon. Aki olvasni akart, kezébe fogta az ívet, a méreg a tintával felszívódott a bőrön át, a hajszálereken a mind vastagabb erekbe, végül az agyba és a gerinccsatornába, megbénítva a szív és

légzőizmokat. A tinta az olvasó megismételhetetlen szervezetétől és pillanatnyi testhőmérsékletétől vált láthatóvá a felszívódás előrehaladott stádiumában, csak annak a számára, aki a papírral hőt közölt. Az olvasás a késleltetés révén volt lehetséges — a benuulás lassan jött, közben a méreg a fotokémiai anyaggal együtt érte el az agyat. A halál az olvasás végével egyidőben állt be. Hogy mi volt az a vegyület, ami a látóidegekre, és a látásközpontra hatott, és hogyan, valamint hogy befolyásolták egymást az agy, a látóidegek, és a titkos írószer, egyáltalán egy-, vagy kétkomponensű anyag volt, azt a feltalálók sem tudták — véletlenül jöttek rá, és egyik társuk életébe került, a megmaradottak pedig csak mechanikusan ismételték azt az eljárást, aminek lényegét a feltaláló tudta egyedül addig a pár másodpercig, amíg olvasás közben élt. A tüzet ekkor nem az olvasó gyújtotta, hanem az író, és az a papír helyett a lelket emésztette meg. Az írók az emberi törvényeken kívül álltak, volt aki azt mondta, hogy az emberi törvények felett — mindenesetre senki sem ismerhette őket.

2. Az írás a monitorokon látszott, de csak amíg elolvasták. A számítógépek képernyőjén jelentek meg a betűk — ezek a számítógépek bioárammal működtek úgy, hogy az előttük ülő ember halántékára csatolt elektródából kapták az áramot. Az így továbbított energia a jeleket is hordozta, tehát az olvasó a saját energiája révén megjelenített képet olvashatta, majd az energiakiesés miatt eltűnő betűk helyére újak jöttek, a már felfogott jelek indukálta feszültség által az agyban termelődő áramból. Már olvasás közben végérvényesen kitörölődtek a képernyőről és a lemezről a percipiált sorok. Olvasási technikától, és elmélyülési képességektől függően az éppen elolvasott szöveg — a kétirányú jeltovábbítás interferenciái miatt — azonnal ki is törölődhetett az agyból, elfelejtődött, kritikus esetekben csak az olvasott szöveg maradt meg az agyban felülírva, vagy kitörölve mindent, végső esetben pedig a gerjesztés, kontrolvesztésig felgyorsult olvasás miatti bioáramvesztés az agy energiaellátásának entrópiájához vezetett. A tébolyba, vagy a halálba. Ekkor már nem voltak emberi törvények, — vagy ha voltak, elfelejtették őket, mert az isteni törvény volt a fontos — és hogy kiktől származtak az írások, az senkit nem érdekelt.

1. Nem volt képernyő, és nem voltak betűk és sorok, mert a számítógépek és az ember jelei közvetlenül cserélődtek — a gépek szerves anyagokból épültek, majd maguk fejlődtek az emberi szerve-

zettel összehangoltan, és előbb hordozható, majd beoperálható állapotban vitték őket magukkal az emberek — végül megoldódott a gépi evolúció és egyedfejlődés genetikus kódolása, így a csecsemőkkel születtek. A gépek kapcsolatban álltak egymással. Mindenki maga írt — volna, ha szükség lett volna rá.

0. Nincs titok.

program
A Narratíva hőstettei
 avagy
Nincs tiszta Irodalom
 (allegória)

N. és I. olyan régóta éltek együtt, hogy mindkettőjüknek úgy tűnt, már az idők kezdete óta tart. Amíg fiatalok voltak, észre sem vették az idő múlását, de az utóbbi évek — főleg, amióta gyerekeik felnőttek, testvéreik meghaltak, vagy olyan messze költöztek, hogy halottnak tűntek — az utóbbi évek már csak szenvedést, szellemi leépülést hoztak. Kínjukban egymást gyötörték, reggeltől estig, ki sem mozdultak a lakásból, észre sem vették, úgy marakodtak, vagy csendben próbáltak fájdalmat okozni. Az Egyetem Klinikáján kötöttek ki.

Úgy tűnt, már innen soha nem szabadulnak — évek teltek el. I. a zárt osztályon, N. pedig hol a neurológián, hol a pszichiátrián, hol pedig egyéb bajai miatt a belgyógyászatban és a kardiológiában morzsolta idejét értelmetlenül. Az orvosokon és a személyzetben kívül senki nem törődött velük, senki nem látogatta őket. De egyszer még egymás eszébe jutottak. Ráadásul egyszerre. I. mégsem rázta a rácsot, ahogy a filmekben látjuk, hanem várt, N. pedig felkelt a szomszédos épületben az ágyáról egy nyári hajnalon, néhány csövet maga után húzva átsettenkedett a zárt osztályra, az onnan kilépő álmoskás ügyeletes nővér kezéből kitépte a kulcsot, berohant, kézenfogta a boldog I.-t, átrohant vele az osztály másik végébe, ahol a zárat kinyitotta, le a lépcsőn, az udvaron már sütött a nap, át-másztak a kerítésen, és vágattak a következő sarokig, mert itt szem elől veszette őket a nővérke, aki kiabálva utánuk szaladt, és az ügyeletes orvos, aki éppen felébredt, és kinézett a nagy alarmrészre. Ők pedig a megállóig siettek, éppen jött egy busz, felszálltak rá, és kimentek az erdőbe. Van remény!

Ósi építmények romos falai között hatalmas fák nőttek, őket a falakkal folyondárok indái, és futónövények bogozták össze; az erdő olyan sötét volt, hogy fű nem nőtt a nyirkos fekete földön, és ember meg állat nem járt, hogy a talajt is befutotta a repkény, mint a falakat és a fák törzsét, a föld alatt meg, varázserejű rézmarkolatú egyenes kardok, egy arany oltáriszentség, és egy korsó ezüstpénz volt olyan régóta, hogy a gyökerükkel őket körbenövő fák már sokszor egymásra dőltek öregségükben, mert a kincs megszerette az erdőt, sugárzott láthatatlanul, egymásra találtak s földdel, a rajtuk mind vastagabb rétegben korhadó tölgyekkel, és a ragaccsal a kergükön, és a gombákkal.

A kékeszöld homályban, a hűvösben, a párában annyi volt a szűnyog, hogy amikor a nőt egy ferde fának döntötte, és hátulról lökötte az ágyékával, a testnedvek szagára seregestül lecsapó vérszívók százával pusztultak el a ritmikusan a nő fenekéhez vágódó csípője minden csattanásánál. Nem volt rá idejük, hogy megszívják magukat. De sok közülük már jóllakott más testtájakon, és ha újra visszatértek a még hatalmasabb zsákmányt sejtető genitáliákhoz, a legközelebbi ütközés őket is szétloccsantotta. De csak jöttek és jöttek, folyt a vér, mázolódtott, a szagára még többen jöttek, gyorsult a ritmus, hogy az egyre több beragadt állatot mind be tudja fogni, mielőtt két mozdulat félmásodpercnyi szünetében csatagos szárnyukról lepörgették volna a vért. A falloszára szállt fenevadak is beleragadtak a mocsárba, a dugattyú besodorta őket a hüvelybe, mire kijöttek legközelebb már nem éltek, de legtöbben ki sem jöttek, hanem bent elkeveredtek a vérrel, amit előzőleg magukba szívtak, aztán belefelladtak, péppé morzsolódtak benne, a pép egyre nőtt, hízott, a fallosz alig fért el, és az egyre szorosabb helyen belelőtte saját nyúlós fehér anyagát a vonagló méhszájba a vagina görcsétől rángó masszával együtt.